
Číslo policajného spisu 7/2024

Peter
Šloser

Zákony zločinu

Páchateľ: neznámy

IKAR

Peter
Šloser

Zákony zločinu

 IKAR

Text © 2024 by Peter Šloser
Jacket design © 2024 by Diana Delevová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9764-7

*Tak ako v každej rozprávke dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti a miesta deja sú vymyslené,
aj v tejto knihe dobro víťazí nad zlom, postavy,
udalosti a miesta deja sú vymyslené. Alebo?*

POĎAKOVANIE

Za námet, ktorý ma priviedol k napísaniu knihy, ďakujem osobe blízkej obeti chladnokrvnej vraždy. Slovenskej polícii prajem, aby v jej radoch vyrástlo čo najviac čestných vyšetrovateľov, operatívnych pracovníkov a policajtov bojujúcich proti zločinu a krivákovi vo vlastných radoch.

PREDSLOV

Práve ste otvorili knihu, ktorú som neplánoval napísať. Čo prispelo k jej vzniku? Oslovil ma čitateľ, v ktorého bezprostrednej blízkosti sa odohrala brutálna vražda, na ktorej vyšetrovaní som sa podieľal. Podielil sa so mnou o šokujúce informácie získané priamo od rodiny obete, ktoré vo mne napriek tridsaťročným skúsenostiam s policajnou prácou vyvolali zimomriavky. Počúval som skutočný príbeh, spomínajúc si na udalosti, ktoré sa odohrali pred niekoľkými rokmi v malom meste na Slovensku.

V myšlienkach som sa vrátil na miesto činu, pred očami sa mi objavilo rozstrieľané telo človeka, ktorého by ani okamžitá lekárska pomoc nevrátila do života. Videl som množstvo krvi, roztrúsené vystrelené nábojnice a našu snahu zistiť páchatela.

Rozprávač príbehu disponoval relevantnými informáciami, prekvapili ma najmä niektoré z rodinného prostredia, pre políciu z pohľadu vyšetrovania nemali dostatočnú relevantnosť, čitateľ však v knihe ich autenticitu nepochybne privíta.

Zistiť páchatela v takomto prípade nie je jednoduché, niekedy k tomu prispeje náhoda, policajné archívy však ukrývajú prípady, v ktorých mal vrah navrch. Či v siedmej šloserovke zvíťazí zákon alebo zločin, sa dozviete na posledných stránkach tejto detektívky inšpirovanej skutočnosťou. Alebo sa nájdú medzi vami zdatnejší čitatelia, ktorí odhalia vraha skôr ako knižní vyšetrovatelia? Dajte mi vedieť.

KAPITOLA PRVÁ

Referent ochrany objektov Slovenskej informačnej služby stál znudene pri vstupe do inštitúcie, kam sa bežný smrteľník nedostal. Blížil sa čas obednej prestávky, čo mu signalizovalo aj intenzívne škvŕkanie v žalúdku. Ráno nepočul budík, do práce prišiel na poslednú chvíľu bez raňajok. Čakal na vystriedanie, miesto pozorovania okolia nedočkavo nazeral dovnútra objektu.

„Konečne si tu,“ špičkou topánky trafil malý kamienok, ktorý prudko odletel do čerstvo pokoseného trávniku.

„Čo si netrpezlivý?“ reagoval kolega v čiernom odevu, naprávajúc si opasok so služobnou zbraňou. „Prišiel som o päť minút skôr.“

„Hladný som ako sviňa,“ jednoducho vyjadril pocity.

„Chvíľu vydrž,“ tľapol ho priateľsky po pleci. „Vonku je všetko v poriadku?“ mrkol na ulicu a pristúpil bližšie k dvojkridlovej kovovej bráne. Vajnorská ulica patrila k najfrekventovanejším v Bratislave, ani v čase obeda ruch premávky neustával.

„Jasné, všetko je okej,“ tlačil referent pohľadom veľkú ručičku nástenných hodín k číslu dvanásť. Do vystriedania zostávali posledné dve minúty, nemohol odísť ani o sekundu skôr, objekt monitorovali kamery, nesmel porušiť služobné predpisy.

„Vidíš to auto na opačnej strane cesty?“ striedajúci kolega uprene hľadel na malé parkovisko.

„Ktoré?“ spravil lenivo dva kroky, pozrel uvedeným smerom.

„Čierna audina,“ označil konkrétne vozidlo. „Stálo tam počas mojej služby včera aj pred dvoma dňami.“

„Čo je na tom zvláštne?“ nezaujato mykol plecom.

„Nieko v ňom sedí.“

„No a?“

„Neustále čumákuje na náš objekt.“

„Nerob planý poplach,“ mávol rukou.

Hodinové ručičky sa práve spojili na čísla dvanásť, škvríkanie v žalúdku naberalo na intenzite.

„Idem ho skontrolovať,“ rozhodol sa striedajúci kolega.

„Ser naňho.“ S obavou sledoval, ako otvoril dvere vedúce na ulicu. Odhadoval, že kým prejde na zelenú cez priechod pre chodcov, skontroluje vodiča a vráti sa, ubehne aj desať minút. „Možno ho žena vyhodila z bytu, dočasne býva v aute,“ volal za kolegom, hluk premávky však pohltil jeho slová.

Ludia náhliaci sa po ulici začudovane sledovali ozbrojeného muža, ktorý sa zaradil medzi chodcov. Na prvý pohľad vyzeral ako pracovník súkromnej bezpečnostnej služby, no logo tajných policajtov na hrudi a ľavom ramene čiernej nepremokavej bundy túto možnosť vyvracalo. Okrem chodcov si jeho pohyb všimol aj vodič vozidla, ktoré sa v najbližších minútach malo stať objektom kontroly. Práve v okamihu, keď muž s pištoľou na opasku po rozsvietení zelenej ikony na semafore vkročil na cestu, auto vyrazilo opačným smerom.

„Stále pochybuješ, že sledoval náš objekt?“ opýtal sa provokačne podozrievavý kolega po návrate do budovy.

„Profesionálna deformácia ti riadne udrela do gebule.“ Hlad referentovi zatemnil logické myslenie.

„Evidentne predomnou zdrhol.“

„Čo by sledoval z takej vzdialenosti?“

„Neviem, mali by sme informovať nadriadených.“

„Sprav, ako uznáš za vhodné, ja idem na obed,“ rýchlo sa otočil a odkráčal do areálu za vôňou vychádzajúcou z okien služobnej kuchyne.

Striedajúci referent ochrany objektov stál nerozhodne na mieste. V prvom okamihu mal v úmysle telefonicky informovať nadriadeného, očakával však otázku, či vozidlo odfotoval alebo si zapamätal evidenčné číslo. Odpovedal by záporne, čo by viedlo k vyvodu disciplinárneho opatrenia. Blížil sa koniec roka, s ním aj tradičné odmeny. Netúžil po treste vo forme zníženia služobného platu, preto sa rozhodol o podozrení mlčať a pri najbližšej príležitosti vozidlo odfotografovať a skontrolovať.

KAPITOLA DRUHÁ

Prežívajúci holohlavý chlap s vypuklým bruchom hľadel cez jediné nezamrežované okno ilavskej väznice. Sledoval skupinku mužov v pracovných odevoch, ktorí zametali nečistoty na vybetónovanom nádvorí, pričom ďalší ich naberali na lopaty a hádzali do fúrika. Išlo o právoplatne odsúdených, ktorí s radosťou vykonávali akékoľvek práce, aby im dlhé dni ubehli rýchlejšie. Riaditeľ s uspokojením odišiel od okna, zaujal miesto za masívnym šéfovským stolom. Z rozvoniavajúcej domácej klobásky odkrojil niekoľko koliesok, postupne si ich striedavo s kúskami chleba napichoval na nôž a vkladal do úst. Od obeda uplynuli tri hodiny, jeho organizmus si však vyžadoval prísun ďalšej energie. Vychutnávajúc si vlastnoručne vyrobený mäsový produkt, sledoval čas na monitore počítača. Do konca pracovného času zostávalo tridsať minút, v ústach sa mu zbierali sliny na pečený bôčik, ktorý mu pripravila manželka. Keď dojedal posledné kúsky, ozvalo sa klopanie na dvere a vošiel jeho zástupca.

„Ahoj, direktor,“ pozdravil sa, kráčajúc k poradnému stolu. Odsunul stoličku, bez vyzvania si sadol. S riaditeľom sa poznali vyše desať rokov, boli skôr kamaráti než kolegovia.

„Máš smolu, nič ti nezostalo,“ žmurkol šéf na podriadeného.

„Neprišiel som kvôli klobáske,“ pozrel na prázdnu dosku, vdychujúc vôňu údeného výrobku.

„Dúfam, že nejdeme robiť,“ skĺzol mu pohľad na nástenné hodiny. Blížili sa Vianoce, cestou z práce chcel manželke kúpiť v obchodnom centre zimný kabát, ktorý nedávno obdivovala.

Zástupca sa zhlboka nadýchol s úmyslom prehovoriť.

„Nevydrží to do zajtra?“ spravil riaditeľ posledný pokus.

„Miro Kucman,“ predsa len vyslovil meno väzňa.

Riaditeľ sa chytil oboma rukami za hlavu s vidinou črtajúceho sa problému. „Chce ďalšieho pomocníka do knižnice?“ domýšľal si väzňovu požiadavku.

„Nejde o koníček, čo si mu odklepol,“ povedal namrzene. Riaditeľ pred niekoľkými mesiacmi napriek zástupcovmu nesúhlasu poveril odsúdeného Miroslava Kucmana starostlivosťou o väzenskú knižnicu. Dostal to pokynom zhora, priamo z Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže. Kucmanov strýko patril medzi lojálnych poslancov vládnucej strany ZDER – Združenia demokratických robotníkov – a cez svoje kontakty pomohol synovcovi.

„Netiekla teplá voda počas sprchovania, nechutila mu strava, sťažuje sa na nedostatok tovaru v bufete alebo niektorého zo spoluväzňov?“ vymenoval väzňove minulé požiadavky.

„Založil stávkovú kanceláriu,“ stroho reagoval zástupca.

„Stá... stávkovú čo?“ zakoktál od prekvapenia.

„Dobre si počul, stávkovú kanceláriu,“ napriek rozčúleniu sa usmial.

„Sranduješ?“ riaditeľ nedokázal pochopiť, čo vynalievavý väzeň vymyslel. Doposiaľ sa v slovenskom väzenstve nestretol s podobným prípadom.

„V dennej tlači je zverejňovaný kurzový lístok na športové zápasy,“ vysvetľoval zástupca. „Kucman má k dispozícii noviny, ponúkol väzňom možnosť tipovať podobne ako v stávkovej kancelárii.“

„Veď nemajú peniaze,“ nerozumel systému.

„Do stávkov vkladajú cigarety, tabak, hygienické prostriedky, jedlo a všetko, čo kúpia v bufete alebo dostanú od príbuzných v balíkoch.“

„Ak nehrajú o prachy, je to v poriadku,“ odbil zástupcu.

„Podľa mňa nie je,“ oponoval.

„On aj jeho rodina majú peňazí ako pliev, hodnotím to ako neškodnú zábavku na skrátenie voľného času,“ bránil riaditeľ väzňovu pochybnú aktivitu.

„Zastával by si sa aj iného odsúdeného?“

„Kladieš zvláštne otázky,“ vystrúhal otrávenú grimasu.

„Musíme jeho aktivitu stopnúť v zárodku. Ak sa tento druh zábavky rozmôže v iných väzniciach, máme na krku problém,“ upozorňoval predvídavo.

„Okej, premyslím si to, zajtra sa o tom porozprávame.“ Riaditeľ si vzal koženú aktovku a s odbitím konca pracovného času ušiel z kancelárie.

KAPITOLA TRETIA

Centrom mesta Sered' sa ozývalo zavýjanie policajnej sirény. Po hlavnej ceste letelo nepovolenou rýchlou auto s mužmi zákona, niekoľko desiatok metrov za ním druhé. Obyvatelia nevenovali pomyselným pretekom mimoriadnu pozornosť, časy silného seredského podsvetia dávno pominuli. Samozrejme, podobne ako v každom meste, aj tu naďalej pôsobili rôzne kriminálne živly, nedali sa však porovnať s érou bankomatovej mafie, so špecialistami na krádeže áut či v celej republike známym drogovým prostredím.

Dvaja muži sediaci v zapadnutej sídliskovej kaviarni nepočuli policajné majáky, inak by určite spoznali. Patrili medzi preživších zločincov, ktorí sa okrem guliek z pištoľí protivníkov dokázali úspešne vyšmyknúť aj strážcom zákona.

„Doriti, vyklop konečne, na koho čakáme,“ znervózňovalo mladšieho z dvojice meškanie tretieho člena partie.

„Pokojne, Bugy, pokojne,“ tíšil ho kumpán mávaním ruky. „Oslovil ma starý známy, má pre nás bohovský kšeft.“

„Biznismen?“ hádal.

„Silný človek, chlap našej krvi.“

„Prečo si to nespraví vo vlastnej réžii?“

„Je niekde inde ako my dvaja.“

„Nech použije svojich ľudí.“

„Nechce pútať pozornosť. Dnes pomôžeme my jemu, inokedy on nám.“

„Nezdá sa mi to,“ mierne sa prehol Bugy, pripravený odísť.

„Pustil si do gatí?“ posmešne fľochol na priateľa. „Prídeme si na svoje.“

Bugy váhal, peniaze potreboval ako soľ, jeho aktuálna milenka si potrpela na drahé dovolenky a darčeky. „Čo ak je to pasca?“

„Kúpiš svojej cici nové fáro, zostane ti aj na pohodlný život,“ presviedčal ho silou peňazí.

„Nové auto?“ vážne sa zamyslel. „Fungl nové alebo jazdenka?“

„Funglovka, ty debil,“ tľapol ho ponad stôl po pleci. „Dobre ti ho za to vyhulí,“ rozrehtal sa.

„To mi aj bez toho,“ rozťahol Bugy pery do hrdinského úsmevu.

„Pri dobrej fajke ti musí plachtu vcucnúť až do riti,“ delil sa starší z dvojice za pokračujúceho smiechu s vlastnými skúsenosťami.

„Presne tak mi to robí,“ hrdinsky vypol hrud’.

„Je to riadna samica, keď vidím tie jej nechtiská...“ hľadal dokončenie myšlienky.

„Veru, má ich poriadne.“

„... neviem si predstaviť, ako si s tými pazúrmí vytiera na hajzli riť.“ Jeho smiech gradoval.

„Hovado,“ zahriakol Bugy priateľa. „Bohovský ma nimi škrabká.“

„Požičaj mi ju na jednu noc.“

„Ti drbe?“ zvráštľil čelo.

„Bojíš sa, že by som ti svojím bajonetom roztrhol tvoju plastikovú bábiku?“ pokračoval v uštipačných poznámkach.

„Debil, všetko má originál,“ hrdil sa Bugy kvalitnou milenkou.

„Nemá ségru?“

„Čerstvá osemnásťka,“ olizol si pery.

„Je dobrá?“ V duchu slintal pri pomyslení nad postelňou scénu.

„Tvrde kozy, nádherná papuľka, rička vypracovaná v posilke.“

„Dohod' mi ju.“

„Hovno, opichám ju prvý.“

Chlapom sa krv nahrnula z mozgu do inej časti tela, na okamih zabudli na dôvod stretnutia.

Z pokračovania v sexuálnej téme ich vyrušil nečakaný hlas: „Zdravím, panstvo.“

Zdvihli pohľad na muža, ktorý sa nečujne priblížil k stolu. Výzorom pripomínal podnikateľa, drahý zimný kabát po kolená odložil na vešiak, odhaliac vestu s obtiahnutým pulóvom, pod ktorým sa rysovali svaly statného päťdesiatnika. Udržiavaná brada a fúzy mu pridávali na dôležitosť, pohľad do sivomodrých očí budil rešpekt ako celá jeho osobnosť.

Starší muž vstal s vystretou pravicom. „Zdravím ťa.“

„Vitaj v Seredi,“ prešiel mladší automaticky do tykania.

Chlap mu venoval nedôverčivý pohľad. „Kto je to?“

„Ideme do toho spolu, spomínal som ti, že mám kamoša.“

„Okej, už viem, podľa toho, čo som počul, lepšieho parťáka si si nemohol vybrať.“

„Áno, je perfektný šofér, poliši naňho nemajú.“

„Fajn, presne takého potrebuješ. Už si mu povedal, o čo kráča?“

„Zatiaľ nie, čakám na tvoje odklepnutie.“

„Moja prítomnosť svedčí o tom, že som si vybral vás dvoch. Dúfam, že do toho nechceš montovať nikoho ďalšieho.“

„Nepotrebujeme sa s nikým deliť.“

„Nejde o delenie, ale o svedkov v budúcnosti, živých svedkov,“ dodal hrozivo.

„Poznáš ma sto rokov, zostane to u mňa ako v hrobe.“

Chlap sa namiesto reakcie otočil k mladšiemu z dvojice.

„Zaručujem sa aj zaňho,“ pochopil zločinec nevyslovenú otázku, zastal sa partnera.

„Okej, v tom prípade sa pozrite sem.“ Návštevník siahol do vnútorného vrecka saka, z bielej obálky vytiahol preložený papier s fotografiou muža a údajmi. „Toto je váš cieľ.“

„To je z policajnej evidencie,“ neskrýval Bugy prekva-
penie.

„Čakal si, že ti ho nakreslím?“ vyblafol chlap posmeš-
ne. „Robím s profíkmi a tutovými informáciami,“ potvrdil
profesionalitu.

„O čo ide?“ visel mu pohľadom na perách.

„Potrebujem vyriešiť problém,“ ťukol prstom na podo-
bizeň muža.

„Riadnu nakladačku alebo dolámať?“

„Neprišiel som kvôli pár fackám.“

Tri hlavy sa nad stolom priblížili na pár centimetrov,
aby pokračovali v tlmenom rozhovore.

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Boris Sklár patril k úspešným mužom, ktorým sa darilo v podnikaní. Vnímalo ho tak okolie, rodina i priatelia. Nikto mu nevyhadzoval na oči, že pred pár rokmi strávil šesť mesiacov vo vyšetrovacej väzbe v súvislosti s jednou z najväčších slovenských káuz neoprávneného čerpania dane z pridanej hodnoty.

Vďaka investícii do renomovanej advokátskej kancelárie sa zbavil obvinení, dokonca žiadal štát o finančné odškodnenie za neoprávnené trestné stíhanie. Odvtedy zvýšil opatrnosť, vo svojom okolí si vytvoril niekoľko poistiek. Jedna sa týkala neformálnej ochrany Kamilom Diňom, ktorý mal hlboké korene v prostredí slovenského organizovaného zločinu.

Keď s ním prišiel na pracovné stretnutie, obchodní partneri spoznali. Mal povest' vraha, čím horšie historiky sa o ňom rozprávali, tým väčší rešpekt v ľuďoch vyvolával.

Pred niekoľkými rokmi – po tragickej dopravnej nehode ešte drsnejšieho mladšieho brata – odišiel zo Slovenska, na čas sa usídlil v Thajsku, no ťahalo ho to späť za starými známymi. V Thajsku však naďalej vlastnil nehnuteľnosť pre prípad, že by odrazu zostalo v domovine horúco.

„Čo máš dnes na programe?“ uchlípol si Diňa z kávy, pozerajúc na neoficiálneho sponzora.

„Blížia sa Vianoce, nemám darček pre syna,“ zahľbil sa Sklár do myšlienok.

„Vezmi ho do Blavy, daj mu kreditku, chalan si spraví radosť.“

„Nechcem stráviť pol dňa v upchatom meste, vybehnem len do Zobora.“

„Plánuješ navštíviť aj Feriho Rusa?“ vyslovil bez rešpektu meno obávaného mafiánskeho bosa.

„Ani nie,“ zvrátil čelo.

„Keď som s tebou, nemusíš mať plné gate,“ nadhodil ponuku na spoločnú cestu.

„Viem, pôjdem iba so synom.“ Skontroloval čas. „Už sa asi zobudil, idem poňho.“

„Ak budeš mať problém...“ Diňa si priložil k uchu ruku so vztýčeným malíčkom a palcom.

„Okej, zvládnem to.“

„Drž sa, vidíme sa večer.“

Diňa hľadel na odchádzajúceho muža, ktorého považoval za sliepku znášajúcu zlaté vajcia. Pred niekoľkými rokmi sa s ním občas verejne ukazoval, aby odohnal dotieravých vydieračov. Keď Sklár zistil, že má od bezočivcov pokoj, s Diňom sa rozišiel. Pred necelým rokom mafián poslal za ním ostrých chlapcov s vyholenými hlavami na nezáväzný rozhovor. Stačilo, aby sa ho opakovane spýtali, ako sa mu darí v biznise, a hneď volal Diňovi. Chytil sa do pasce, odtedy sa držal mafiána so zlou povestou ako kliešť. Diňa mu dal niekoľkokrát úmyselne najavo, že ich spolupráca mu je na príťaž, nemôže sa venovať svojim záležitostiam. Sklár sa zľakol, že znova odíde, prepísal naňho byt v Bratislave, mesačne mu platil slušnú sumu. Pri Sklárových príjmoch a majetku išlo o smieť v mori.

Dvanásťročný syn solventného podnikateľa netrpezlivo čakal na otca.

„Už som myslel, že si sľubotechna,“ zazrel naňho vyčítavo.

„O desiatej odchádzame,“ vyhlásil s vedomím, že meška päť minút.

„Tatino má veľa práce,“ zastala sa ho manželka. „Ide s vami aj Kamil?“

„Nie, nemám žiadne rokovanie, nudil by sa,“ mrkol na syna, na rozlúčku pobozkal manželku. „Prinesiem niečo svojej drahej Ninke?“

„Stačí, keď sa šťastne vrátite,“ povedala, vediac, že ide do mesta, ktoré ovláda mafiánsky bos Rus.

Poznala ho osobne, nesprával sa k nej práve ako džentlmen. Nielen z manželovho rozprávania vedela o jeho nevyberaných spôsoboch a presvedčovacích metódach. Mnohým ľuďom z Rusovho okolia stačilo počuť príbeh, ktorý sa odohral pred viac než desiatimi rokmi v istom bratislavskom hoteli. Navštívil v ňom svoju vtedajšiu advokátku, ktorá ho odmietla zastupovať z dôvodu predvídaného neúspechu v predmetnej kauze. Rus použil jednoduchú metódu - milú dámu prehodil cez balkónové zábradlie, právnička hľadiac dolu hlavou zo siedmeho poschodia na parkovisko v okamihu zmenila názor. Nikdy nikomu nepotvrdila, že takmer prišla o život, nechcela sa dostať do podobnej situácie. Rusa vďaka kontaktom na súdoch z obvinenia vysekala, odvtedy mu právnu pomoc neposkytla.

Sklárová si občas spomenula na túto príhodu, mala radosť, že pri manželovi stojí Kamil Diňa, keďže sa s Rusom vzájomne rešpektovali.

KAPITOLA PIATA

Vďaka rozsiahlej rekonštrukcii ilavskej väznice pôsobili nové cely na prvý pohľad ako izby vysokoškolského internátu. Jediný rozdiel tvorili mreže na oknách a kovové dvere, ktoré neovládali obyvatelia zariadenia. Okrem dvoch postelí a jednoduchého nábytku sa v nevelkej miestnosti nachádzalo samostatné sociálne zariadenie so sprchou.

Z cely stotridsaťsedem vychádzali zvuky podobné strelbe.

„Ty kokos, schytal to presne do gebule,“ komentoval Kucman scénu odohrávajúcu sa na televíznej obrazovke.

„Len jednu?“ ozvalo sa zo záchoda.

„Do gebule ranu istoty, celý je na rešeto,“ opisoval ležiaciho muža v bielej košeli presiaknutej krvou.

„Ukáž?“ Chlap tmavšej pleti vybehol zo záchoda, naprávajúc si nohavice.

„Gojko, hovado, zatvor hajzel,“ výhražne zamával päšťou Kucman. „Zdochnem z toho smradu.“

„Sorry, šéfko, sorry,“ spravil otočku, zabuchol dvere. „Koho dali dole, mafoša?“

„Špinavého policajta,“ gánil na spoluväzňa. „Možno jemu podobní ťa už zajtra budú otravovať.“

„Jáj, zajtra,“ vzdychol blažene. „Konečne sa nadýchnem čerstvého vzduchu.“ Odrazu sa zarazil, Kucmana čakal ešte rok vo výkone trestu odňatia slobody. „Sorry, šéfko,“ v priebehu pár sekúnd sa ospravedlnil druhýkrát.

„Prajem ti to,“ obdaroval ho priateľským úsmevom, ktorým tajil skrytý zámer. „Len nezabudni, kto ti pomohol.“

„Nezabudnem, šéfko, nebyť teba, ešte by som tu hnil.“

Gojko Stojka vychodil päť tried základnej školy, ak by zo školského zákona vyplývala povinnosť absolvovať osem ročníkov, navštevoval by školu aj v tridsiatke. Kucman cez strýkove kontakty zabezpečil, aby dostal do celej jednoduchého, ale fyzicky disponovaného Róma. Inteligentný magister si z neho spravil poslušného sluhu, ktorý mu zobal z ruky. Podobne ako viacerým väzňom, aj Stojkovi poskytoval právne rady všeobecného charakteru, napísal mu žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu, ktorej súd vyhovel. Už vtedy zosnoval plán, ako po prepustení na slobodu zneužije spoluväzňovu jednoduchosť.

„Čo budeš robiť vonku?“ kývol hlavou na zamrežované okno.

„Čo?“ poškrabal sa za uchom. „Nabehnem na Džesiku, vyondím ju spredu, zozadu, potom ešte raz, možno aj dva,“ dopovedal s vyplazeným jazykom a pohybmi znázorňujúcimi amatérskeho lyžiara.

„Hm, frajerka na teba čaká tri roky?“ vniesol pochybnosti do jeho potešenia. „Nenapísala ti ani jeden list.“

„Šak nevie písať,“ bránil svoju lásku.

„Mladá baba to potrebuje, spomeň si, ako často ste to robili.“

„Furt a všade,“ blažene sa usmial pri spomienke na minulosť.

„Keď si išiel do basy, nechala si ju zarásť pavučinou?“

„Nasadila mi parohy?“ vzpriamril sa so zaťatými päťami. „Zabijem každého, kto sa jej dotkol!“

„Gojko, si blázon?“ pristúpil k nemu a ukazovákom mu zaťukal po čele. „Tušíš, koľkých by si musel zabiť? Za vydieračku si dostal štyri roky, koľko vyfasuješ za vraždu?“

Hora svalov si aj bez vedomostí z matematiky rýchlo vyrátala výsledok. „Nechytia ma, ujdem do Švédska za rodinou.“

„Počul si o Interpole?“

„Len o vodnom póle,“ zaškľabil sa v domnení správnej odpovede.

„Pako, to je medzinárodná policajná organizácia hľadajúca zločincov. Vo Švédsku budú po tebe pátrať prioritne.“

„Čo mám robiť, Džesiku milujem jak hovado.“ Ľudský Golem sa razom premenil na neškodného pudlíka. „Neve-
rím, že ju pichávajú iní Romáci.“

„Možno aj gadžovia,“ priložil ďalšie horúce polienko.

„Zbláznim sa,“ zúfalo gúľal očami.

„Keby si sa ocitol na jej mieste, vydržal by si tak dlho bez vtáka?“

„Šéfko, čo mám robiť?“

„Vyser sa na babenku, taký fešák ako ty ich môže mať na každý prst desať.“

„Vážne?“ Obor z mäsa a kostí rozťahol prsty, v myslí hádajúc výsledok. „Až dvadsať?“ zatriasol rukami, napol svaly, prudko zaryčal. Odrazu zvažnel, spýtavo cival na Kucmana. „Nemám prachy, aj kvôli Džesike som robil vy-
dieračky.“

„Poradím ti, ako si dobre zarobíš,“ tajuplne naňho pozrel a privolal ho k sebe. Napriek tomu, že v malej miestnosti nemali žiadneho svedka, rozprával potichu, neveril väzenským múrom.

Gojkovi sa oči čoraz viac rozširovali spokojnosťou, súhlasne prikyvoval, v duchu počítal zarobené peniaze. „Idem do toho,“ objal svojho dobrodinca, ktorý znechute-
ne odvrátil tvár od spoluväzňa páchnuceho potom.

„Spolieham sa na teba, môj otec sa o teba postará.“

Vtom sa nečakane otvorili dvere, do cely vstúpil dozorca. „Kucman?“ prekvapila ho scéna, na akú si za roky služ-

by medzi mužským osadenstvom zvykol. „U vás som niečo také nečakal.“

„Nie je to tak, ako to vyzerá,“ odsunul Kucman Gojka, snažiac sa výrazom presvedčiť dozorca o omyle.

„Mne je to jedno, máte ísť k riaditeľovi.“

Cestou k šéfovi väznice Kucman opakovane vysvetľoval, že s Gojkom nemá žiaden vzťah. Obával sa, že utrpí jeho povest' tvrdého chlapa, ak sa v zariadení rozšíri informácia o objímaní so spoluväzňom.

Dozorca sa usmieval, myslel si svoje, zažil aj tvrdších chlapov, ktorí nahrádzali absenciu ženy dostupným spôsobom.

KAPITOLA ŠIESTA

Nina Sklárová nikdy neverila v existenciu nadprirodzených síl, veštíc, jasnovidcov ani iných osôb schopných predpovedať budúcnosť a odhaľovať minulosť. Vždy sa spoliehala výhradne na zdravý rozum a svoje schopnosti, po uzavretí manželstva videla zmysel života v úplnej rodine, v akej sama vyrastala. Jej pohľad na svet neovplyvnila žiadna udalosť, ktorú by si nedokázala reálne vysvetliť.

V posledných týždňoch však cítila manželov nevysvetliteľný vnútorný nepokoj, niečo ho sužovalo, niečo pred ňou skrýval. Rozhodla sa využiť služby kartárky, o ktorej často počúvala od kaderničky pri pravidelných mesačných úpravách vlasov. Vymenovala jej desiatky správnych predpovedí z vlastného života, až si od nej vypýtala telefónne číslo na ospevovanú vešticu.

Vedela, že manžel strávi so synom na predvianočných nákupoch v Zobore väčšiu časť dňa, a práve v tom čase si dohodla stretnutie s kartárkou.

Cestu do Bojníc poznala dokonale, každé leto chodievali so synom do zoologickej záhrady, na prechádzky okolo zámku, v posledných rokoch nevynechali ani jeden festival strašidiel. Obľúbila si pokojné malé mestečko, kavičky na letných terasách či v areáli rozrastajúcich sa kúpeľov.

Auto odstavila na parkovisku za mestským úradom, pešo kráčala popri dome kultúry smerom k Bojnickému zámku. Predpokladala, že darčeková predajňa Ametyst,

kde malo o pár minút dôjsť k odhaleniu jej budúcnosti, sa nachádza niekde uprostred ulice medzi reštauráciami a kaviarňami. Polohu obchodíka odhadla presne. Vyšla po schodíkoch, stlačila kľučku, po otvorení dverí zvonček umiestnený nad nimi ohlásil príchod zákazníčky. Čakala privítanie čiernou mačkou, ktorú mala podľa jej predstáv vlastniť každá veštica, omamnú dymovú clonu a zvráskavenú ženu prebodávajúcu ju spaľujúcim pohľadom. Namiesto toho ju spoza pultu vítala usmievavá štyridsiatnička.

„Dobrý deň, prajete si?“ prekvapila ju otázkou.

Prečo ju neoslovila menom? Predstavovala si, že veštica ju vďaka nadprirodzeným schopnostiam hneď spozná, aj keď sa nikdy nevideli. „Dobrý deň, som Nina Sklárová.“

„Aha, viem o vás, kolegyňa príde každú chvíľu, sadkajte si,“ spočinula pohľadom na kovovej stoličke. „Tam je vešiak.“

Odložila si kabát, s kabelkou na kolenách zaujala miesto na stoličke bližšie k dverám. Druhá zrejme patrila veštici, na stolíku ležali karty, sviečky a kamene, aké nikdy nevidela. Rozhliadala sa po predajni, majiteľka si ju nevšímala, kontrolovala umiestnenie tovaru v regáloch. Občas sa dotkla niektorého predmetu, pootočila ním pár milimetrov na jednu alebo druhú stranu, aby sa nachádzal presne na určenom mieste. Zvonček nad dverami sa opäť rozozvučal, do vykúreného priestoru vošiel chladný závan vzduchu, s ním aj žena približne vo veku majiteľky predajne.

„Želám vám krásny deň,“ pristúpila k stolíku. „Som Katka Soyka.“

„Nina Sklárová,“ vystrela pravicu, cítiac na sebe skúma-vý pohľad. Predstavovala si ju inak, nemala nič spoločné s rozprávkovou čarodejnicou alebo vešticami z televíznej obrazovky.

„Ospravedlňujem sa za zdržanie, idem z Prievidze, meškal autobus,“ tiež si odložila kabát, usadila sa na voľnú stoličku.

„Nič sa nedeje.“

„Ktorá oblasť života vás zaujíma?“ pristúpila priamo k dôvodu návštevy.

„Chcela by som vedieť niečo o svojej budúcnosti a budúcnosti rodiny,“ úmyselne nespomenula manžela, aby jej neposkytla žiadnu informáciu, z toho dôvodu nechala doma aj obrúčku.

„Dobre.“ Soyka zapálila sviečku, na stolík položila malú sklenenú pyramídu. „Týmto vyčistím priestor od negatívnej energie,“ vysvetľovala. „Aj v kostole preto takmer neustále horia sviečky.“

„Rozumiem,“ povedala ticho, neverila na podobné čary.

„Môj výklad nevnímajte ako bernú mincu, možno budete počuť niečo, čo nechcete,“ naklonila sa k pultu, z krabičky vytiahla sedmové karty.

„Neveštíte z tarotových?“ začudovala sa Nina.

„Tieto sa lepšie hodia k vašej osobe, povedia, ako máte nastavenú budúcnosť.“ Niekoľkokrát ich premiešala, položila na stôl. „Najskôr sa pozrieme na minulosť. Preložte ich dvakrát, aby vznikli približne tri rovnaké kôpky.“

Sklárová ju počúvla, aj keď ju minulosť nezaujímal.

„Karty sú kľúče nielen k budúcnosti, ale aj minulosti,“ zareagovala Soyka na nedôverčivý pohľad, otočila kôpky obrázkami. „Máte šťastné manželstvo,“ chytila jednu z kariet. „Vidím však dvoch mužov, ktorí sa uchádzajú o vaše srdce.“

„Manžel a syn,“ v rozrušení prezradila, čo chcela utajiť. „Moje srdce patrí obom rovnako.“

Kartárku odpoveď neprekvapila, strednú kôpku rozdelila na dve, nespokojne pokývala hlavou. „Je tu ešte jeden muž, ktorý nebýva vo vašom dome. Chce vaše srdce, možno tajný ctiteľ alebo milenec.“

„Nemám milenca,“ vyhrkla Nina.

„Nemusíte odpovedať, hovorím len to, čo ukazuje veštba,“ zamiešala Soyka karty a opäť ich rozložila na stôl. „Ak vám nedal najavo svoje city, nemôžete o ňom vedieť.“

Sklárová už ľutovala návštevu kartárky, nemala rada, ak sa niekto vrtal v jej živote.

„Vyberte štyri karty,“ pokračovalo veštenie.

S obavou z odhalenia ďalších nepríjemností dôkladne zvažovala, aké karty vyberie. Mierne trasľavou rukou vytiahla dve z každej strany, položila ich na jednu kôpku. „Mám ich otočiť?“ spýtala sa neisto.

„Môžete,“ privítala spoluprácu veštica. „Teraz sa pozriem na vašu budúcnosť.“

„Ďakujem,“ prehltila veľkú slinu, každou sekundou cítila väčšie napätie.

„Budete zdravá, nečaká vás však šťastie.“

„Čo sa stane?“ príťahovala ju veštba čoraz viac.

„Vidím smrť,“ vyriekla Soyka nepríjemnú predpoveď a zdvihla pohľad. „Nie prirodzenú, ktosi k nej niekomu dopomôže.“

„Dopravná nehoda?“ preľakla sa pri pomyslení na manželovo časté cestovanie.

„To karty neukazujú,“ zbalila ich, zamiešala, opäť uložila na stôl. „Vytiahnite si dve karty a otočte ich.“

Náhľivo splnila pokyn.

„Máte v rodine policajta?“ položila veštica prst na žaludového dolníka.

„Nie, nemáme.“

„Karty mi ukazujú vo vašom dome muža v uniforme,“ zdvihla kartu do výšky očí.

„Čo tam robí?“ spomenula si na manželove problémy so zákonom pred rokov.

„Príde nepozvane.“

„Môžu sa karty myliť?“ Veštba ju úplne pohltila, stala sa jej súčasťou.

„Žiadna kartárka vám neposkytne stopercentnú garanciu, kedy sa veštba vyplní. Môže k tomu dôjsť zakrátko, ale i o niekoľko rokov.“

„Viete percentuálne vyjadriť úspešnosť predpovede?“ narastala v Nine obava pre veštbu o smrti a policajtovi.

„Mnoho klientov ma navštevuje opakovane, je to znamenie, že kartám veria a dokážu ich pripraviť na predpovedanú budúcnosť.“

„Môžem vykonať nejaké opatrenia, aby nedošlo k smrti z veštby?“

„Osudu nikto nedokáže zabrániť, nie je možné ho zmeniť.“ Soyka zložila karty, vložila ich späť do krabičky.

„Čo som dlžná?“ vytiahla Sklárová peňaženku.

„Prvú veštbu máte grátis,“ usmiala sa.

„Ďakujem, môžem poslednú otázku?“

„Nech sa páči.“

„Čo predstavuje kľúč zavesený na vašom krku?“ Od začiatku pútal jej pozornosť.

„Kľúč pred nami zatvára zlé brány. Ak máte doma staré kľúče, všetky vyhoďte, aby ste nemali zlý život.“

Sklárová neverila poslednej vete, rovnako ako neprikladala váhu slovám o milencovi alebo tajnom čitateľovi. Napriek tomu cestou domov cítila úzkosť z možného nešťastia vyplývajúceho z veštby.

KAPITOLA SIEDMA

Sklárov syn už presiahol vek, keď veril, že darčeky nosí Ježiško. Dvanásťročnému chalanovi nič nechýbalo, otec mal problém s vianočným prekvapením. Chlapec oplýval dostatkom inteligencie, aj z toho dôvodu otec zvolil alternatívu vlastného výberu darčeka, ktorý po štedrovečernej večeri neskončí bez povšimnutia v kúte.

„Kde začneme?“ rozhladol sa Sklár po množstve obchodov známeho nákupného centra v meste Zobor. „Hračkárstvo?“ nadhodil s úsmevom.

„Oci, z autíčok a podobných blbostí som dávno vyrástol,“ reagoval nasrdený potomok s rukami založenými vbok.

„Skúsime elektroniku?“

„Mám najnovší mobil, aký nevlastnia ani učitelia,“ zamietol druhú možnosť.

„Bicykel na zimu je asi hlúposť,“ poškrabal sa vo vlasoch.

„Mám dva, nech už mám vodičák na malú motorku.“

„Viem, viem, napadlo mi, či nechceš na elektriku.“

„Považuješ ma za nemehlo?“ odul spodnú peru.

„Bohatstvo, zobral som ťa, aby sme niečo kúpili,“ reagoval unavene.

„Poďme do športu,“ ukázal prstom na neďalekú predajňu.

„Dobrý výber, potom pozrieme oproti zimné bundy alebo nejaké trendy handry,“ vydýchol s úľavou.

V športovom obchode si chlapec po dlhom preberaní vybral niekoľko tričiek s tromi pásikmi na rukávoch a turistické topánky tej istej značky. Pri skúšaní zimnej bundy Sklárovi vo vrecku opakovane vibroval mobil. S nevôľou pozrel na displej, kde svietilo meno Fera Rusa.

„Zdravím ťa, Feri,“ vyslovil čo najmilšie.

„Servus, kamarát... alebo už bývalý?“ podpichol ho hneď na úvod.

„Prečo bývalý?“ rozhliadal sa okolo seba, hľadajúc mafiánskeho bosa.

„Neozveš sa, keď si v mojom meste,“ vyčítal mu.

„Vybehol som so synom kúpiť vianočné darčeky.“

„Čiže na starého kamaráta nemáš čas.“

„Chcel som ti volať, dve hodiny beháme po obchodoch, o chvíľu končíme.“

„Fajn, čakám ťa, mám tiež darček pre tvojho synátora.“

„Kto ti volal?“ chlapec zvedavo hľadel na otca, keď odložil mobil.

„Jeden kamarát.“

„Netváriš sa ako po telefonáte s kamošom,“ prejavil vrodenu intelienciu.

„Nepoznáš ho,“ uvažoval, či má so synom navštíviť brloh mafiánskeho bosa.

„Nevolal náhodou mafián Rus?“

„Odkiaľ ho poznáš?“

„Oci, nie som malé decko. Niekoľkokrát ste sa o ňom rozprávali s maminou. Viem, že je to zlý človek, preto ujo Kamil chodí všade s tebou.“

„Romanko, počúvaš za dverami?“ zvráštil čelo.

„Opakujem, nie som malý chlapec.“

Sklár nevedel, čo má spraviť. Nemohol odmietnuť Rusovo pozvanie, zároveň nechcel nechať syna samého v obchodnom centre. Lutoval, že s ním nie je Diňa, cítil by sa absolútne bezpečne.

„Čo vlastne chcel?“ prerušil syn niť otcových myšlienok.

„Má pre teba nejaký darček,“ nemal pripravené žiadne klamstvo.

„V tom prípade poďme,“ nedočkavo potiahol otca za rukáv. „Mafián jeho kalibru mi nestrčí do ruky čínsky šrot alebo blbosť z obchodáku. Musí to byť niečo originálne,“ nadchýnal sa malý pubertiak.

Sklár sa čudoval synovmu slovníku a nečakanej reakcii. Predpokladal, že mafiánsky bos si v chlapcovej prítomnosti nedovolí žiadne dvojzmyselné narážky patriace do sveta dospelých.

KAPITOLA ÔSMA

Väzenský režim sa riadi prísnyimi pravidlami vo všetkých oblastiach. Jednou z nich je kontakt pracovníkov zariadenia s obvinenými a odsúdenými. Dozorcovia sú v najčastejšom a dennom kontakte s obyvateľmi väznice. Ak si to situácia vyžaduje, svoje schopnosti využijú aj pracovníci preventívno-bezpečnostnej služby, ktorí plnia úlohy akejsi väzenskej kriminálky, a sporadicky nastúpi na scénu väzenský psychológ.

K stretnutiam medzi väzňom a riaditeľom dochádza len mimoriadne, buď na požiadanie mužov v modrých či sivých montérkach s bielym pásom na chrbte, alebo keď riešenie problému môže priniesť len vedenie väznice.

Kucman absolvoval v minulosti niekoľko osobných rozhovorov s riaditeľom, neobával sa ani teraz. Sprevádzajúci dozorca najskôr vstúpil k riaditeľovi sám, o chvíľu uviedol dnu väžňa.

„Pozdravujem, pán Kucman.“ Riaditeľ stál uprostred kancelárie, podávajúc odsúdenému ruku, akoby vítal starého priateľa. Jeho zástupca prejavil odmeranejší prístup, pozdrav vybavil kývnutím hlavy. „Posaďme sa,“ ukázal na kreslá, ktorých popraskaná koženka vypovedala o rokoch používania.

„Ďakujem,“ s úsmevom zaujal ponúknuté miesto.

„Dáte si kávičku?“ pokračoval riaditeľ v starostlivosti o hosťa.

„Neodmietnem, taká sa v mojom sektore nepodáva.“

Riaditeľ mrkol na zástupcu, ktorý objednal u sekretárky tri kofeínové nápoje. „Ponúkol by som vás aj cigaretkou,“ zdvihol do výšky krabičku. „Pokiaľ viem, stále nefajčíte.“

„Máte dobré informácie, neprepadol som tomuto ne-
duhu.“

„To je pravda, informácie mám z prvej ruky, kvôli jed-
nej som vás dal zavolať,“ odmlčal sa, sekretárka položila
na stôl šálky. „Skôr sa však spýtam na aktuálnu,“ pokračo-
val po jej odchode. „Vraj ste sa citovo naviazali na Gojka,“
zapichli doňho so zástupcom pohľady.

„Fakt máte informácie z prvej ruky,“ zasmial sa, opa-
trne si uchlipol z pariacej kávy. „Dozorca vám podal hlá-
senie?“

„Je to jeho povinnosť, chcem vedieť o všetkom, čo sa
šuchne v ústave.“

„V tomto prípade sú to však obyčajné dezinformácie,“ vy-
svetľoval. „Gojko zajtra opúšťa brány väznice, je mi zaviazan-
ný, pri lúčení na mňa skočil ako futbalový fanúšik na hráča
po víťaznom góle. Vtom vstúpil dozorca, to je všetko, nič
iné tomu nepredchádzalo. Na slobode som sa držal pravidla
,ak vylížeš vagínu, nedostaneš angínu, ani toto prostredie
nezmenilo moju orientáciu, teším sa na svoju priateľku.“

Obaja väzenskí funkcionári považovali Kucmana za
nadmerne inteligentného človeka, z väčšej miery mu dôve-
rovali, zamýšľali sa však aj nad možnosťou klamstva.

„Okej, v pohode, zavolať som vás kvôli inej záležitosti.“
Riaditeľ odovzdal slovo podriadenému.

„Pán Kucman,“ venoval mu zástupca vážny pohľad. „Ne-
musím vás oboznamovať s väzenským poriadkom, ovládate
ho možno lepšie ako niektorí dozorcovia. Čo ste si dovolili,
je však hrubé porušenie povinností odsúdeného.“

„Prepáčte, pán riaditeľ,“ neodpovedal zástupcovi, po-
znal jeho striktnú zásadovosť. „O čo ide?“

„Dostalo sa mi do uší...“ Neznel presvedčivo, na pár sekúnd sa odmlčal. „Suplujete stávkovú kanceláriu?“

„Takáto blbosť niekomu vadí?“ prudko vstal, v momente sa zháčil, postavenie väžňa si vyžadovalo reagovať s pokorou.

„Organizovanie a prevádzkovanie tipovania je hrubým porušením ústavného poriadku, za čo vám pán riaditeľ môže uložiť disciplinárne opatrenie,“ prerušil zástupca chvíľkové ticho.

Tvrdé slová nepadli na úrodnú pôdu, na Kucmanovej tvári hral ako na displeji odtieň sebavedomia, priamosť prekvapila skôr riaditeľa. „Páni, prosím vás,“ nesklonil hlavu od strachu. „Máte predstavu o mojich majetkových pomeroch, nejde mi o zisk ako stávkovým kanceláriám, len o malú zábavku, spestrenie voľného času.“

„Zábavku?“ vošla zástupcovi krv do tváre, nasrdil ho väžňov odmietavý postoj. „Viacerých ste obrali o cigarety, tabak a tovar kúpený vo väzenskom bufete!“

„Obral?“ Kucman neočakával komplikácie napriek výstrahe. „Nikoho do ničoho nenútim, tipovanie je dobrovoľné,“ zľahčoval črtajúci sa problém.

„Okrem disciplinárneho opatrenia prichádza do úvahy aj premiestnenie do inej väznice.“ Zástupca čakal podporu od nadriadeného.

„Pán riaditeľ, môžeme hodiť reč medzi štyrmi očami?“ úctivo sa spýtal Kucman v obave z nečakanej vyhrážky.

Šéf väznice neprehovoril, obrátil pohľad k zástupcovi, od neho k dverám. Kolega bez slova, nesúhlasne kývajúc hlavou, vstal a opustil kanceláriu.

„Môj strýko... viete ktorý...“ Kucman zvolil najsilnejšiu možnú obranu, majúť na mysli otcovho brata v parlamente. „Alebo to poviem radšej takto. Rodina Kucmanovcov sa vie za náklonnosť adekvátne odvdáčiť.“

KAPITOLA DEVIATA

Policajná kriminálna agentúra vyvolávala v roku 2030 u kriminálnikov rovnaký strach ako jej predchodkyňa Národná kriminálna agentúra. Za mnohými úspechmi stál Julio Tvrďý, zástupca riaditeľa PAKA. Išlo o skúseného harcovníka, ktorý mal jednu veľkú chybu. V dostatočnej – lepšie povedané v žiadnej – miere neprejavoval lojalitu voči nadriadeným. Tí ho považovali za trň v päte, ktorý treba vytrhnúť, a podľa toho k nemu pristupovali.

„Šéfe, nesnívaj,“ vstúpil do kancelárie Laco Pilát v závese s nerozlučnou dvojčkou Braňom Michelom.

Tvrďý s rukami na klávesnici ešte pár sekúnd hľadel na monitor počítača, príchod najbližších kolegov ho vytrhol z myšlienok. „Prišli ste sa zašiť?“ opätovoľ narážku, s úsmevom pozrel na prichádzajúcu dvojicu.

„Aj tak to môžeš pomenovať.“ Michel vytiahol z aktovky spisový obal, roztvoril ho na stole.

„Tuším sa musím opraviť,“ vytušil Tvrďý nevyslovenú požiadavku o konzultáciu nového prípadu, spis nemal zviazaný. „Neprišli ste sa zašiť, skôr chcete niekoho zašiť,“ prekrižil ruky na hrudi v očakávaní relevantných informácií.

„Potrvá niekoľko mesiacov, kým nový objekt záujmu posadíme za mreže, ak sa nám to vôbec podarí.“

„Nenapínajte, vyložte karty,“ čakal, kto začne.

„Laco to vymyslel,“ mrkol Michel na kolegu. „Nech referuje.“

„Od informátora som získal niekoľko informácií o zaujímavej partii zo Serede.“

„Hm, zo Serede?“ zamyslel sa Tvrдый. „Zvláštne, v tomto malomeste zapustil organizovaný zločin korene pred desaťročiami. Autičkári, drogáči, bankomatová mafia, takmer v každej skupine sa dokonca našli aj brutálni vrahovia,“ zhodnotil v rýchlosti nedávnu minulosť mesta z pohľadu kriminalistiky. „Títo tvoji idú v čom?“

„Konkrétne prípady informátor nevedel špecifikovať, má ísť o skupinu, ktorá sa pustí do čohokoľvek.“

„Známe mená?“

„Ani tie zatiaľ nepoznáme,“ odpovedal neisto.

„Chlapi, žartujete?“ zháčil sa Tvrдый. „Plánujete sa vybiť s cieľom v nedohľadne?“

„Nový rok je pred dverami,“ argumentoval Pilát. „Informátor má necelé tri týždne, aby sa pomrvil a niečo vyňúral.“

„Pre mňa, za mňa,“ nechcel im brániť v práci. „Nikdy som vás nebrzdil v iniciatíve, nespravím to ani teraz. Ak sa však bude zdať, že mlátite prázdnu slamu, venujte sa niečomu osožnejšiemu.“

„Spoločni sa,“ prikývol Pilát s uspokojením. „Spomeň si, ako sme sa pred rokmi dostali ku Kucmanovej trestnej činnosti.“

„Vedel som, že to vytiahneš,“ pohrozil mu Tvrдый priateľsky prstom. „Vtedy však išlo o iný prípad.“

„Iný prípad?“ vrátil mu kolega pohrozenie. „Pretože si priniesol prvotnú informáciu?“

„Mali sme identifikovanú trestnú činnosť a okruh páchatel'ov.“

„Nepotrvať dlho, kým zistíme viac,“ kontroval Pilát. „Keď sme sa pustili do prípadu, z hovna sme uplietli bič, chlap doteraz sedí v base.“

„Máš pravdu,“ uznal jeho argumenty, čo dokázal málokto, ktorý nadriadený. „Aj keď sme mu nedokázali pôvodné

vydieračky, zdokumentovali sme ojedinelý prípad marenia spravodlivosti.“

„Doteraz sa nad tým občas usmievam,“ pridal sa Michel. „Potopil ho jeden z najbližších ľudí, vďaka jeho výpovedi ho sudca odsúdil. Predpokladám, že keď vyjde von, poučený z vlastných chýb, budeme mať robotu.“

„Nebude prvý ani posledný, kto sa na slobode dlho neohreje,“ bez záujmu mykol Pilát plecami.

„Kedy sa mu končí výkon trestu?“

„Schytal štyri a pol roka,“ prepočítaval Pilát v pamäti. „Zhruba o rok môže byť vonku na podmienku.“

„Pochybujem, že človek s jeho náturou a sebavedomím seká dobrotu,“ domnieval sa Tvrдый.

„Možno mu strýko z parlamentu cez svoje kontakty žehlí problémy aj za mrežami,“ uvažoval Michel nahlas.

„Porazí ma z našich poslancov s dvomi titulmi, ktorí majú v hlave namiesto sivej mozgovej kôry PUR penu,“ ocenil Pilát vedomosti členov zákonodarného zboru.

„Mladý Kucman však nie je vymletý po strýkovi, páli mu to za štyroch,“ uvedomoval si Tvrдый, s akými ťažkosťami mu dokázali trestnú činnosť.

„Pre istotu zistím, v ktorej base je, popýtam sa naňho,“ ponúkol sa, k práci operatívca patrilo aj získavanie informácií o odsúdených zločincoch.